

I skyrius

Kovo 8 d., šeštadienis

Pro tankų voratinklių tinklą iš palubėje traškančio garsialambio liejosi jaudinanti „Desperado“ melodija.

Baladė buvo tarsi specialiai jo pasirodymui sukurtas garso takelis.

Žengęs porą žingsnių, jis sustojo ir kurį laiką stovėjo apšviestas vidudienio saulės spindulių, tolygiai gęstančių jam už nugaros. Oda apkaltos durys užsiverdamos tyliai dunks- telėjo ir baro patalpa vėl paskendo netikroje vakarinės prieblandos šviesoje, virsdama eiline išgertuvių skyle kaip ir visuose kituose žemynuose.

Ši užėiga stovėjo prie pat ribos, skiriančios dvi parapijas – Larušo ir Terebono. Nė viena jų tokia įstaiga didžiutis nenorėjo, vis dėlto atsakomybė atiteko Terebonui. Visi artimiausi miesteliai buvo per toli, kad galėtų tvirtinti kaip nors reikšmingai susiję su šia vieta. Pašto kodas jai buvo priskirtas Oklero.

Jis nusiėmė akinius nuo saulės, užlenkė kojeles ir vieną jų užkišo už trečios melsvų marškinių perlų spalvos spaudės.

Barmenas, tuo metu vartęs jau gerokai nuo per dažno sklaidymo nučiupinėtą žurnalą, įdėmiai nužvelgė įėjusį klientą.

– Ar dar nelyja? – paklausė.

– Dar ne, bet galėčiau lažintis, kad iki vakaro prapliups. – Jis priėjo prie baro ir prisėdo ant aukštos kėdės.

– Šalto alaus?

– Geriau kokakolos. Su daug ledukų.

– Tuoju.

Tada iš baro gilumos pasigirdo:

– Žmogelis ateina į barą ir užsisako kokakolos. Ar ne tam yra ledainės? – Repliką palydėjo skambus juokas.

Vyras prie baro pažvelgė sau per petį į keletą eile sustatytų biliardo stalų. Vienas, šiuo metu naudojamas, buvo apšviestas nuo lubų nutįsusio šviestuvo, kabančio žemai virš fetrinio audinio ir metančio šviesą ant apsmurgusių vyrų ketveriukės.

Tas, kuris iš jo pasišaipė, stovėjo prie sienos, sunėręs rankas ant krūtinės, kairę sulenktą koją atrėmęs į betoninę plokštę. Sukandęs degtuką, lėtai kramsnojo jo galą. Kitas kreidos gabalėliu abejingai brūžino lazdos smaigalį. Dar du vyrai stypsojo atsirėmę biliardo stalo ir gėrė alų tiesiai iš butelių.

Visi keturi žiūrėjo į „žmogelį“ su įžūliu iššūkiu.

Sulaukęs ilgo ir drąsaus naujai atėjusiojo žvilgsnio, tas ketveriukei atstovaujantis kalbėtojas permetė degtuką į burnos kraštą po nukarusiais ūsais, leido kojai nuslustyti ant grindų, atsistūmė nuo sienos ir paragino tą, kuris kreida balino lazdos galą:

– Tai muši ar ne?

Smagiai šnekučiuodamiesi vyrai atnaujino žaidimą.

Smalsiai apsižodžiovimą stebėjęs barmenas atidarė skardinėlę kokakolos ir supylė į sklidiną ledukų taurę.

– Prašom.

– Ačiū.

– Būkite geras, pridėkite prie mano sąskaitos.

Ji sėdėjo nišoje tamsiame salės kampe. Pasirinko tą vietą specialiai, kad niekas neužstotų vaizdo į duris ir ji iškart pamatytų, kada jis ateis. Ji atėjo anksčiau, jis – tiksliai laiku.

Ji matė viską, kas vyko baro salėje, pati likdama nematoma. Veiksmas, kurį jis atliko su akiniais, atrodė gana atsainus, taip pasielgtų kiekvienas, iš ryškos dienos šviesos atėjęs į tamsią patalpą. Tačiau ji spėjo, kad tai jam leido laimėti laiko, kol akys apsipras su tamsa, tada nužvelgti aplinką, įvertinti salės planą ir suvokti, į kokią skylę pateko. Jai paviko likti nepastebėtai tik todėl, kad niša buvo toje patalpos dalyje, kur silpna šviesa neįstengė įveikti niūrios tamsos.

Nuo durų link baro jis žengė lengvai, nerūpestingai, atsipalaidavęs. Su barmenu apsikeitė vos keliais žodžiais, bet pakankamai draugiškai. Tačiau užteko vieno ilgesnio žvilgsnio į lošiančiuosius biliardą, ir tų pašaipos baigėsi.

Tuo metu jis sėdėjo nusisukęs nuo jos. Tačiau ji žinojo, kad jis visą laiką įdėmiai stebi vyrus. Dabar jo žvilgsnis nuslydo link jos, ir pasiėmęs taurę jis žengė prie staliuko.

Priėjęs nišą vyras kinktelėjo galva į suolą priešais ją.

– Neužimta?

Ji papurtė galvą.

Jis atsisėdo priešais. Abu žvelgė vienas į kitą neslėpdami susidomėjimo ir nieko nesakydami, kol jis prabilo pirmas:

– Ačiū už kokakolą.

– Prašom.

Šiaudeliu baksnodama gazuoto vandens stiklinėje, ji toliau nužiūrinėjo atvykėlį. Jis visai nesisistengia padaryti jai įspūdžio. Atėjo nesiskutęs, nė nesusišukavęs, tarsi tiesiai iš lovos. Sunešiotais ir suglamžytais marškiniais.

Džinsai švarūs, bet nublukę, ties keliais nusitrynę iki baltumo. Kairėje kišenėje žiojėjo skylė, klešnių kraštai atbrizgę. Atrodė, lyg jis būtų suaugęs su tuo drabužiu, puikiai

tinkančiu ant jo kūno ir taip nusidėvėjusiu, tarsi būtų pirk-tas pagal esamą madą. Tik tas madingumas atėjęs nuo ilgo mūvėjimo. Daugelį metų.

– Tu ne toks, kokio tikėjaisi, – tarė ji.

– Ne toks? O tu, nepaisant aprangos, kaip tik tokia, ko-kios aš tikėjaisi.

– Remiantis kuo?

– Balsu, kai kalbėjomės telefonu.

– Kuo jis ypatingas?

– Sviestas tavo burnoje neištirptų.

Ji liovėsi žaidusi su šiaudeliu ir tas nugrimzdo į dugną. Ji atsilošė į minkštasuolio atkaltę ir sunėrusi rankas ant krū-tinės darsyk pažvelgė į jį. Žiūrėjo ilgai ir nepritariamai, jis atsakė tokiu pat priešišku žvilgsniu, bet ji nepasidavė.

– Ką turėjai galvoje sakydamas „nepaisant aprangos“?

– LSU* beisbolo kepuraitę. Anksčiau jos nenešiojai. Ne-tinka tavo galvai, per daug nauja ir visai nedera prie tavo unikalios rankinės. – Jis pažvelgė į šalia moters ant suolo gulintį daiktą. – Turint omenyje šiuos du aksesuarus, saky-čiau, tau labiau tiktų LV**.

Ji neparodė sutinkanti su jo nuomone.

– Tu be ženklelio.

Jis neatsakė, nes ir taip buvo akivaizdu kodėl.

– Ar tikrai *turi* ženklelį? – paklausė ji.

– Piniginėje.

– Asmens dokumentą su nuotrauka?

– Piniginėje.

– Turi su savimi?

– Taip.

* *Louisiana State University* (angl.) – Luizianos valstijos universitetas.
(Čia ir kitur – *vert. past.*)

** *Louis Vuitton*.

– Ar gali parodyti?

– Ne.

– Ne?

– Ne.

– Kodėl?

– Na... – Jis sunėrė rankas, pasidėjo ant stalo ir parimęs ant jų tyliai prakalbo: – Visų pirma, manęs paprašei – ne, *liepei*, – ateiti ne kaip policininkui. Jei segėčiau ženklelį, iškart išsiduočiau. Be to, aš niekada jo nesegiu taip, kad būtų matomas pašaliniais. Toliau – štai tie hienos, lošiantys biliardą. Žinau, kad jiems ant uodegų mina DEA*. Jeigu jie pamatytų mane rodantį ženklelį ir asmens dokumentą, iš sykio suprastų, kad esu teisėsaugos pareigūnas, o tada jau neišvengiamai kiltų bėdų. Garantuoju, jie ginkluoti. Tik ne-
numanau, kokius ginklus turi, tad jei bandyčiau išsiaiškinti, turbūt baigtųsi kraujo praliejimu. Trečia – barmenas išsi-
juosęs jau kurį laiką blizgina taurelę. Tokioje skylėje kaip ši tokio aukšto lygio švara ne tik neįprasta, bet ir neįmanoma. Jis tik nuduoda mūsų nematantis, o iš tiesų pro jo akis niekas neprasprūsta. Nežinau, kurią pusę jis palaikytų, jei staiga kiltų susišaudymas. Jei taip nutiktų – tą galiu garan-
tuoti, – tau neabejotinai kliūtų, o aš šito labai nenorėčiau.

– Užgraužtų sąžinę?

– Ne. Nukentėtų karjera. Jau kurį laiką viršininkas ieško preteksto išmesti mane iš darbo. Jei tu, niekuo dėta pašalietė, būtum sužeista ar nušauta per mano inicijuotą susišaudymą, jis tik apsidžiaugtų gavęs svaresnę dingstį išspirti mane lauk. Todėl turint galvoje tai, ką tau išklojau, piniginė su mano asmens dokumentais liks kišenėje, ginklas – ant juosmens po marškiniais, aš pats – šaltas ir abejingas. Kai

* *Drug Enforcement Administration* (angl.) – Kovos su narkotikais skyrius.

baigsime tai, dėl ko čia susitikom, įsidėmėsiu to nudrengto pikapo, kuris stovi prie durų, valstybinį numerį ir kuris, dedu galvą, priklauso tiems fentanilio prekeiviams, bet tikrai ne tau. Pranešiu DEA pareigūnams, kur šitie mulkiai glaudžiasi. Tad kad visi liktų sveiki ir laimingi, apsimeskime, jog susitikome atsitiktinai, kad tu – vyro apleista namų šeimininkė, trūnijanti Oklere, Luizianoje. Atsibeldei čia tikėdamasi sumedžioti ką nors popietiniam rodeo, užklydau aš, tu mane nužvelgei ir nusprendei, kad tiksiu.

Jam kalbant, ji vis labiau niršo, bet kaip įmanydama sten-gėsi neišsiduoti ir likti rami.

– Tu sėdi nususukęs nuo barmeno. Iš kur žinai, ką jis veikia?

– Jo atvaizdas gerai matyti užtamsintame stikle tau už dešinio peties. Ne, nesigręžio. Patikėk tuo, ką sakau. – Jis paėmė taurę ir ilgai iš jos gėrė, paskui vos susilaikė neatsirūgęs.

Ji užgniauzė kylantį susierzinimą, nes jei išsiduos pyks-tanti, nieko gero iš jo neišpeš. Vis dėlto neištvėrė nepaprieš-taravusi:

– Atėjau čia su geriausiais ketinimais, norėdama leisti tau suabejoti, bet elgiesi kaip paskutinis arogantiškas šiknius.

– Ei, – šuktelėjo jis įsižeidęs, – jei lenki į rodeo...

– Nė nesvajok.

– Tada kas ką pakvietė? Beje, priežastis man vis dar nežinoma. – Jis vėl ją nužvelgė. – Tikiuosi, tikrai esi ta, dėl kurios čia atėjau? Jei tu ne Betė Kolins, tuomet...

– Ta pati.

– Fuuu. Jau maniau, kad susimoviau, – ir nė nesivaržydamas savo plačios šypsenos jis atsišliejo į suolo atkalnę.

Velniop tą norą slėpti susierzinimą. Tegū mato.

– Mėgaujiesi?

– Taip, truputį.

– Patikėk, atėjau ne smagintis.

– Ne? – Jis gūžtelėjo pečiais. – Tiek to. Kada pradėsime kalbėti reikalų, dėl kurio mane čia pakviete? Prisipažinsiu, man labai smalsu. Ypač dabar, kai tave matau.

Ji neleido sau užkibti ant *šito* kabliuko.

– Išaina, kad atėjai čia tik genamas smalsumo?

– Kalbėti atvirai? Ne. Pamaniau, jog turiu atsilipti į tavo kvietimą vien dėl to, kad teisingai ištarei mano pavardę. Ne Bovis – kaip roko žvaigždė, o Buvis – kaip medžioklinis peilis*.

– Na, pone Buvi-kaip-medžioklinis-peilis, kalbėsiu rimtai. Labai dėkoju, kad atsiliepei į kvietimą be jokio paaiškinimo ir taip greit atvykai. Tad pradėdam iš naujo, gerai? – Ji pritilo, o jis mostelėjo ranka ragindamas tęsti. – Reikalas labai svarbus, o mane spaudžia laikas.

Jo kreiva šypsena išnyko, ir jis kurį laiką ją stebėjo. Atrodė, kad rimtumas, su koku ji kalbėjo, pasiekė jį ir sužadino smalsumą. Bent jau nebeatrodė, kad jam sunku susilaikyti iš jos nesijuokus.

– Gerai, panele Kolins, aš čia. Tavo prašomas atėjau, kaip ir žadėjau. Koks reikalas?

Pagaliau ji nuleido pečius, veikiausiai dėl to, kad barmenas, kuris visą laiką buvo jos akiratyje, tikrai juos stebėjo tebeblizgindamas tą pačią taurelę. Ji prisivertė nusišypsoti priešais ją sėdinčiam vyrui susivėlusiais plaukais, paskui droviai, lyg flirtuodama, nudūrė akis į stalą ir tyliai, kad niekas negirdėtų, paklausė:

– Ar vakar policijos nuovadoje kam nors prasitarei su manim kalbėjęs?

– Ne.

– Ar kad tarėmės šiandien čia susitikti?

* *Bowie* gali būti tariamas dvejopai.

– Ne.

– Kai išvažiavai iš nuovados.

– Šiandien man poilsio diena. Atvažiavau tiesiai iš namų. – Kiek luktėlėjęs pridūrė: – Tiesiai iš lovos.

Ji suprato jį tai pridūrus vien tam, kad sulauktų jos reakcijos.

– Ar kam nors minėjai susitiksiąs su manim? Savo žmonai?

– Tokios neturiu.

– Ak. – Nuostaba išsprūdo nevalingai. – Bet turėjai.

– Jau nebeturiu. – Jis taip suraukė kaktą, kad tarp antakių atsirado gili raukšlė. – Kokio velnio...

– Gavau šiek tiek informacijos apie tave.

– Kieno?

Iš ko, pataisė ji mintyse. Bet garsiai to nepasakė ir jo klausimas liko neatsakytas.

– Aš ir pati pasidomėjau.

Jo žvilgsnis kone prismeigė ją prie sienos. Neatitraukdamas nuo jos akių, jis paėmė taurę, nugėrė ir vėl pastatęs ant stalo paklausė:

– Ką rezgi? Mes – nereikšminga mažo miestelio policijos nuovada. Ir tai dar per gerai pasakyta. Jei kilo bėdų, kodėl skambinai mums?

– Tau. Aš skambinau *tau*.

– Kuo aš toks išskirtinis?

Ji apsilaižė lūpas ir tyliai prabilo:

– Dėl bylos jaunos merginos, kuri pradingo du tūkstančiai dvidešimt antrųjų lapkritį.

Jis kietai sukando dantis. Pilkų akių žvilgsnis tapo nuožmus. Dabar jis pats atrodė kaip grėsminga, kirsti nusitaisyti kobra.

Nors ji ir tikėjosi sulaukti priešiškumo, jo reakcija buvo aštri ir bauginanti – tai išmušė ją iš vėžių.

– Jos pavardė...

– Žinau jos pavardę.

Ji dirstelėjo į barmeną, vis dar blizginantį tą nelemtą tau-relę. Žvilgsniu sugrįžusi prie Džono Buvio ir nutaisiusi dirbtinę šypseną, prabilo:

– Mūsų stebėtojas gal ir nesupranta, ką tu kalbi, bet tikrai girdi tavo piktą balsą ir mato kūno kalbą, o tai niekaip jo neįtikins, kad bandai mane merginti.

Jis suklapsėjo akimis, lyg mėgintų perkrauti smegeninę ir vėl pažadinti savyje teisėsaugos pareigūną.

– Ar taip svarbu vaidinti?

– Taip. Kol kas.

Patikėjęs tuo, ką ji pasakė, jis atsileido ir vėl palinko prie jos.

– Ką gi, tada pasistengsiu vaidinti tobuliau. – Jis ištiesė per stalą ranką, suėmė jos plaštaką ir atvertęs delną ėmė glostyti ją nykščiu. – Dabar geriau?

Ji sutramdė impulsyviai kilusį norą staigiai ištraukti ranką, atsispyrė glostymo sukeltam malonumui ir stengėsi nejausti papildve nuvilnijusio dilgčiojimo. Kukliai nusišypsojo ir apsimesdama nenorinti būti glostoma ištraukė ranką.

Nurijęs paskutinį kokakolos gurkšnį, jis iškratė į burną kriauklelės dydžio ledo gabaliuką ir jį kramtydamas įdėmiai žvelgė į ją su vis didėjančiu nepasitikėjimu.

– Kuo čia dėta Krisės Melin byla?

– Ji plačiai nušviesta nacionalinėje žiniasklaidoje.

Jis karčiai šyptelėjo.

– Pasakyk, ko dar nežinau.

– Tu aktyviai dalyvavai šios bylos tyrime.

– Šitai irgi žinau.

– Tavo pavardė buvo dažnai minima informaciniuose pranešimuose.

- Tai taip pat man žinoma.
- Tik atsisakei duoti interviu.

Kiek patylėjusi, ji atsikvėpė ir kalbėjo toliau:

– Nors niekada nesirodei eteryje, buvai dažnai cituojamas, buvo remiamasi tavo išvadomis. Užuomina šen, užuomina ten, ir netrukus tapo akivaizdu, kad esi nepatenkintas tuo, kaip tavo skyrius atlieka bylos tyrimą. – Ji trumpam nutilo, o tada paklausė: – Ar tavo atvirumas tapo priežastimi, dėl kurios viršininkas norėjo tave atleisti iš darbo?

– Viena iš priežasčių.

– Jų yra ir daugiau?

– Mano pimpalas ilgesnis už jo, ir tai jį nežmoniškai siutina. Na, nesakau, kad būtume juos kada nors lyginę, betgi žinai...

Ji stengėsi valdyti emocijas.

– Ak, tas tyčinis vulgarumas viliantis, kad įsižeisiu, pastverčiau savo vienietinę firminę rankinę ir mausiu pro duris.

– Aš tavęs nelaikau, panele Kolins.

– Gaila, pone Buvi, teks pasistengti.

Vis dar suraukęs kaktą jis palinko prie jos dar arčiau ir tyliai, vos ne urgzdamas, iškošė pro dantis:

– Man atsibodo šitas apsišaudymas. Kokio velnio pasiukviete manė į tokią užkampią nudrengtą skylę? Vidury baltos dienos. Per mano poilsio dieną. Tarsi neturėčiau ko veikti ir būčiau verčiamas gaivinti prisiminimus apie tai, ką norėčiau visiems laikams ištrinti iš atminties?

Jis prisimerkė ir ėmė vangiu žvilgsniu klaidžioti jos kūnu. Jų žvilgsniams susitikus, jis tingiai šyptelėjo.

– Nebent iš tiesų ieškai, ant ko pajodinėti. Gal vyruko, kuris turi antrankius, ženklelį ir pistoletą? Ar ne taip? Kai kurias moteris tai užveda. Nustebtum išgirdusi, kiek tokių yra.

– Manęs tuo nenustebinsi.

– Jei taip, – nutęsė jis, – tuomet eime prie reikalo.

Jos skruostai užkaito. Susilaikė piktai jam neatsikirtusi, paėmė stiklinę, siurbtelėjo per šiaudelį ir garsiai trinktelėjusi vėl ją pastatė.

– Paskambinau, nes „Kritinis taškas“ – tikrų nusikaltimų televizijos laida, kurioje dirbu prodiusere, netrukus transliuos laidą apie Krisės Melin bylą.

Jo akyse vėl žybtelėjo grėsminga kibirkštis ir jis tyliai sušvokštė:

– Prakeikimas. Kai čia buvo sulėkusi visa filmavimo komanda, kilo didžiausia sumaištis. Bet tai buvo seniai. Maniau, viskas giliai užkasta ir pamiršta.

– Ne.

– O tu viena iš jų?

Kiek padvejojusi ji linktelėjo.

– Viso gero.

Nespėjus jam pasislinkti iki suolo krašto, ji sugriebė jam už dilbio ir prispaudė prie stalo.

– Tu buvai vienintelis svarbiausias žmogus šioje byloje, atsisakęs bendradarbiauti su mūsų komanda. Neatsiliepei į skambučius, o jei kam ir pavykdavo tau prisiskambinti, numesdavai ragelį vos spėjus jiems prisistatyti. Likai nepajudinamas net mūsų pagrindinio laidos vedėjo, garsėjančio atkaklumu ir įtaigumu, akivaizdoje. Nesutikai duoti jam interviu ar net pasikalbėti privačiai. Ne kas kitas, o jis man ir pasakė, kad esi arogantiškas šiknius. – Širdis daužėsi krūtinėje. Įkvėpusi oro ji tęsė: – Apimta nevilties tau paskambinau tikėdamasi, kad galėsime pasikalbėti.

Jis pažvelgė į jos ranką, stipriai spaudžiančią tą dilbio dalį, kur baigiasi atraitotas marškinių rankovės kraštas.

– Neketinu su tavim galynėtis. Juo labiau prie žiūrovų. Paleisk ranką.

– Išklausk mane.

– Paleisk. Ranką.

– Prašau, pone Buvi. Bus didelė klaida, jei nesutiksi pasikalbėti...

– Mano didžiausia klaida buvo ta, kad pasidaviau išgirdęs skambų ir seksualų moterišką balsą. Turiu pripažinti – puičiai paspendei spąstus.

– Skirk man dvi minutes.

– Darkart ačiū už kokakolą.

Jis pasikėlė eiti. Ji stipriau sugniaužė ranką.

– Dvi minutes.

Jis griežtai pakratė galvą.

– Dingstu iš čia.

– Pusę minutės. Labai prašau. Tik pusę minutės, ir nesi-gailėsi čia atvažiuojes. – Pajutusi jį sudvejojus, dar stipriau suspaudė pirštus. – Pusę minutės. Maldauju.

Jis susimąstęs kramtė žandą, tada tarė:

– Pasakyk man tai, ko dar nežinau.

Ji išpūtė orą ir tyliai ištare:

– Tai gali vėl nutikti.

2 skyrius

– **D**ar vieną?

Barmenas išėjo iš už baro ir patraukė link jų staliuko – Džonas matė jo atspindį tamsintame lango stikle. Tačiau Betė Kolins, įsijautusi į jų pokalbį, nepajuto jo priejusių, kol šis prabilo, ir tada išsigandusi krūptelėjo.

Džonas atšlijo nuo jos ir, šypsodamasis padavėjui, paėmė iš jo stiklinę.

– Ačiū, vyruti. Kaip žinotai?

– Na, iš to, ką mačiau, spėju, jog dar nebaigėte. – Iš jo plačios kaip statinė krūtinės nugriaudėjo garsus juokas. – Ko tau, meilute? Gal šįkart ko nors stipresnio?

Ji įsitempė išgirdusi kreipiantis į ją „meilute“, bet atsakė šypsena ir bejausmiu „ne, ačiū“. Sviestas burnoje neištirptų.

– Tiesą sakant, – Betė atsegė savo brangią rankinę ir išėmė iš jos dvidešimties dolerių banknotą, lyg specialiai tam paruoštą, užuot atsiskaičiusi kredito kortele, – turėtų užtekti už abiejų gėrimus. Gražą pasilik.

– Dėkoju. – Barmenas paėmė iš jos pinigą. Pasišalindamas nuo staliuko uždėjo Džonui ant peties ranką ir tyliai burbtelėjo: – Sėkmės, vyruti.

Kai jis nutolo tiek, kad nebegirdėtų, Betė paklausė:

– Kaip manai, ar jis mane prisimins?

Ji ką – juokauja? Net ir su deimantų tiara ant galvos ji nebūtų labiau kritusi į akis šioje aplinkoje nei dabar. Nepaisant kepuraitės ir paprastų baltų medvilninių marškinėlių, visa jos išvaizda šaukte šaukė *išskirtinė*.

Tiesa, jis matė ją tik iki pusės – viršutinę kūno dalį. Marškinėliai buvo pasiūti iš tampraus audinio, ir jeigu apatinė jos kūno dalis bent kiek apvalumais panaši į viršutinę, jo galva, valandžiukė ar dvi aistringų rodeo, kad ir prastame motelyje, būtų visai neblogo pramoga užbaigti šią popietę.

Svarbu, kad jie daug nekalbėtų.

Atsakydamas į jos klausimą jis tarė:

– Taip, manau, kad prisimins. O kas? Negerai? Ar trukdo tavo parengtam sabotazo planui?

– Neturiu jokio plano.

Jis perliejo ją žvilgsniu.

Ji pasidėjo rankas ant stalo, atsirėmė į jį delnais ir pasilenkusi paklausė:

– Ar nesupratai, ką pasakiau?

– Supratau kuo puikiausiai. Ir dar supratau, kad tai pasala. Keikiu save, kad buvau į ją įviliotas, bet dabar išeinu.

Jis žvilgtelėjo per petį į ketvertą prie biliardo stalo ir iškart perprato jų tariamą abejingumą sau ir Betei. Ypač jai. Tyliai nusikeikęs atsisuko į ją ir paliepė:

– Pasikišk po pažastimi tą prakeiktą rankinę ir tvirtai prispausk. Ir nežiūrėk į akis. Supratai? Niekam iš čia esančiųjų. Ir nė nemėgink su manim ginčytis.

Jis išlindo iš už stalo, ištiesė ranką, paėmė ją už alkūnės. Jai atsistojus, nusivedė link durų. Barmenas pamerkę jam akį ir kilstelėjo abu nykščius.

Praeinant pro nusmurgėlių ketvertą, pasipūtėlis su ūsais ir degtuku dantyse parodė jam vidurinįjį pirštą. Džonas į tai nereagavo, atidarė sunkias duris ir išsivedė moterį į lauką.

Danguje tvenkėsi lietaus debesys. Nors oras buvo vėsus, jautėsi artėjančios liūties nešama drėgmė.

Ji ištraukė iš jo gniaužtų ranką ir parodė juodą sedaną.

– Taip ir maniau, – burbtelėjo jis.

Be jo visureigio ir juodojo sedano, kita transporto priemonė žvyruotoje automobilių aikštelėje buvo pikapas su įlenktomis radiatoriaus grotelėmis ir dviem parūdijusiomis kulų skylėmis galiniame sparne. Džonas palydėjo Betę Kolins prie sedano.

Ji atrakino automobilį nuotolinio valdymo pulteliu. Džonas ištiesė ranką ir atidarė vairuotojo pusės dureles.

– Gražūs ratai. Ir tiek daug papildomos įrangos.

– Neišmanau nė pusės, kam ji reikalinga. Išsinuomojau oro uoste.

– Kada?

– Vakar.

– Atskridai iš Niujorko? – Šitą atspėti buvo nesunku. Laida, kurioje ji dirba, transliuojama iš ten.

– Taip.

– Kalbi visai ne kaip niujorkietė.

– Augau šitam krašte. Baigusi universitetą apsigyvenau Niujorke.

– Ar ten pati išmokai vilioti žmones į slaptus susitikimus, ar reikėjo specialių mokslų? Gal televizijos studija mokė tai daryti profesionaliai? Ar tau tai išeina natūraliai?

Sutrikusi ji nusisuko nuo jo ir žiūrėjo į pro šalį greitkelio riedantį krovininį aštuoniolikos ratų sunkvežimį. Vėl atsiskusį tarė:

– Pone Buvi... Gal geriau kreiptis detektyve Buvi?

– O jei Džonai?

Apsieidama be jokio kreipinio ji tarė:

– Atskridau čia vien tam, kad pasikalbėčiau su tavim.

– Gaila, nes aš nesirengiu kalbėti. Perduok savo pasipūtėliui viršininkui, kad vadindamas mane arogantišku šikniumi įžeidžia visus kitus šiknius. Pasakyk savo viršininkams, kad buvau nemandagus, gašlus, neapkenčias moterų. Gali pridėti kokių tik nori epitetų. Man nuspjauti į jų nuomonę apie mane. Kalbant atvirai, kuo ji prastesnė, tuo man geriau.

Reikia pripažinti, ji laikėsi tvirtai.

– Ar tau nė trupučio neįdomu išgirsti, kodėl manau, kad tai, kas nutiko Krisei Melin, gali vėl pasikartoti? Kad gali būti dar viena auka?

– Neabejoju, kad pasikartos. Šimtą kartų. Tūkstantį. Gaila. Liūdna. Tragiška. Smurtas prieš moteris – piktybinė liga, ėdanti iš vidaus vadinamąsias civilizuotas kultūras. Bet šie nusikaltimai tebūnie kieno nors kito bėda. Ne mano.

– Bet tas nusikaltimas bus tavo bėda. Būtent tai ir noriu tau pasakyti.

Jei barmenas nebūtų nutraukęs jų pokalbio, galbūt jis būtų paprašęs jos paaiškinti ar bent jau paklausęs: *Po galais, kodėl?* Bet jis prarado tą šansą ir dabar džiaugėsi, kad taip atsitiko, nes jis gi nekvailas.

Pastaruosius trejetą metų po Melin bylos jis vaikščiojo skustuvo ašmenimis, stengdamasis vengti bet kokio sąlyčio su ta byla. Jeigu jis būtų bent menkiausiu ženklu išsidavęs, kad patikėjo tuo, ką sakė Betė Kolins, ir žengęs jos link bent mažulytį žingsnelį, neabejotinai būtų sugriovęs pusiausvyrą, kuri tvyrojo tarp jo ir Tomo P. Barkerio – jo viršininko ir didžiausio keršytojo. Priešiški jūdvių santykiai – ne jos reikalas, o bet koks aiškinimas tik stimuliuotų ilgesnį pokalbį. To jis buvo nusiteikęs vengti labiau nei raupų. Vis dėlto, nepaisant to, kad jai minėjo, jog jam nerūpi svetimų žmonių nuomonė, jis visai nenorėjo, kad išvažiavusi ji prisimintų jį, Džoną Buvį, kaip nepataisomą mulkį.

Pamindžikavo vietoje, po sunkiais batais sugurgždėjo žvyras.

– Klausyk, panele Kolins...

Užuot klausiusi, Betė jį pertraukė:

– Epizode, kurį netrukus rodys, teigiama, kad Krisės Melin grobikas nebėgyvas.

– Tikrai taip. Aš nupjoviau virvę.

– Kas, jei tas jaunuolis – ne nusikaltėlis?

– Ak. Nujaučiu, kur lenki. Suėmėme ne tą, kurį reikėjo. – Kreivai šyptelėjęs patikslino: – Tą radom pasikorusį kalėjimo vienutėje.

– Taip, tą.

– O tikrasis nusikaltėlis laksto laisvėje?

– Galimas daiktas.

– Aha.

Susinervinusi ji tarė:

– Kaip tu šitaip gali?

– Ką galiu?

– Būti toks abejingas? Pasakiau tai, kas turėtų tave sukrešti. O tu tik numoji ranka. Tarsi nieko ypatingo. Tarsi tau tai būtų kasdienybė.

– Taip, kasdienybė. Mes ir visos teisėsaugos institucijos pasaulyje kasdien sulaukiame dešimčių nepagrįstų skambučių. Visokie pamišėliai skambina dėl įvairiausių konspiracinių teorijų ar norėdami pranešti...

– Tiek to, pamiršk. – Ji nususuko nuo jo ir įsėdo į automobilį. – Pradėjau nuo tavęs, nes viename straipsnyje cituojama tavo mintis, kad tyrimas buvo vykdomas „skubotai“. Matau, per tuos kelerius metus tavo nuomonė pasikeitė. Atleisk, kad sutrukdžiau. – Ji siektelėjo durelių, norėjo uždaryti.

– Pala pala, – suskubo jis.

Žinodamas, kad veikiausiai vėliau save keiksnos už tai, ką ketino padaryti, vis tiek sugriebė dureles virš lango. Kurį laiką abu galynėjosi. Pagaliau jis įveikė ją ir jau laikė dureles atdaras. Ji piktai į jį stebeilijo sėdėdama prie vairo.

Paskui uždėjo delną ant garsinio signalo ir pagrasino:

– Paleisk dureles, arba paspausiu.

Jis grįžtelėjo į pastatą sau už nugaros.

– Tie mulkiaai atbėgs tavęs gelbėti, o kai mane suraitys, kas tada? Liksi viena prieš visą jų šutvę ir leisiesi jų patvar-koma? Nelinkėčiau.

Ji sunkiai išpūtė orą.

– Prašau paleisti dureles.

– Kam tos gudrybės? – Netikėtai užduotas klausimas sugavo jos dėmesį. Moteris paleido dureles.

– Kas?

– Kai vakar man paskambinai, kodėl nepasisakei esanti iš tos laidos?

– Būtum numetęs ragelį.

Teisingas atsakymas. Tai ištarusi, ji nudelbė akis į trečią marškinių spaudę po kaklu. Jis sugavo ją meluojant. Bent jau iš dalies.

– Ir?

Ji nieko neatsakė.

Jis pakartojo klausimą, tik šįkart tyliau ir griežčiau.

– Ir?

Ji prasižiojo, norėjo kažką sakyti, bet vėl užsičiaupė. Pečiai nusviro, galva gunktelėjo prie vairo. Kepuraitė nukrito ir iš po jos išdriko kupeta šviesių plaukų. Susierzinusi ji nusviedė kepuraitę ant keleivio sėdynės ir visais dešimt pirštų nubraukė plaukus nuo veido.

– Aš neatstovauju nei kino studijai, nei tai laidai, – pasakė. – Atvykau čia savo noru ir savo lėšomis. – Žvelgdama

į jį karčiai nusijuokė. – Atleisk, kad sugaišinau. Linkiu smagios likusios dienos. – Ji vėl truktelėjo dureles.

Jis norėjo jas paleisti, apsisukti ir eiti namo, įsijungti sporto kanalą, atsidaryti skardinę alaus ir padaryti tai, ko ji palinkėjo: smagiai praleisti likusią dieną.

Tačiau per šimtąją sekundės dalį apsigalvojo ir, priėmęs sprendimą, tvirtiau įsikibo durelių.

– Kas tave verčia manyti, kad jis laisvėje ir ketina tai padaryti darsart?

Dabar žvelgdama jam tiesiai į akis ji tarė:

– Kruvinasis mėnulis.

Sekundę ar dvi atrėmusi jo žvilgsnį, truktelėjo dureles ir užtrenkė.

Sutrikęs ir suirzęs Džonas žiūrėjo, kaip ji išvairuoja sedaną atbulomis ir per duobėtą aikštelę nurieda link dviejų juostų plento.

Kol ji laukė, kada keliu pravažiuos keli automobiliai ir atsiras tarpas, leidžiantis jai pasukti į rytų krypties eismo juostą, jis spėjo išsitraukti telefoną ir nufotografuoti galinį valstybinį numerį.

Impulsyviai norėjosi ją pasekti, bet blaivus protas šaukė: *Gal išprotėjai, pusgalvi?*

Palaukė, kol jos automobilis dingo už posūkio, ir grįžo prie savo visureigio. Atsidarė dureles, bet neskubėjo lipti, apmąstė viską, kas nutiko nuo tada, kai peržengė baro slenkstį.

Ne, bet ir gerokai prieš tai. Vakarykštis pokalbis telefonu su ja jau nuo pradžių skambėjo slėpingai, ji kalbėjo puse lūpų, lyg būtų sumanusi kažką slapto. O gal buvo... atsargi? Išsigandusi? Jautėsi kalta? Po galais, iš kur jam žinoti. Bet vis tiek smalsu.

Pasijuto jos suviliotas ir ištesėjo pažadą šiandieną susitikti. Atvažiavo į šitą, švelniai tariant, netikėtai nykią skylę vedamas smalsumo, bet ir skeptiškai nusiteikęs. Pirmas penkias minutes buvo linksma, kol ji pakvietė.

Dabar negalėjo nusikratyti nuojautos, kad ji, tegu ir klysdama, tvirtai tikėjo: *Tai gali vėl pasikartoti.*

Suirzęs vaikė nuo savęs uodus, drįstančius tūpti ant kūno tokiu metu, kai jis šitaip supykęs. Pirmiausia pyko ant jos, kad sudrumstė ramybę. Kam klibinti ir taip jau vos riedantį jo esamo ir būsimo gyvenimo vežimą?

Paskui siuto ant savęs, ko toks kvėša, ko lėkė šitokį kelią susitikti su seksualaus balso moterimi. O dabar stypso čia ir mušinėja kraujasiurbius uodus kankinamas minties, kad ji buvo beveik tikra, jog Krisės Melin byla tirta netinkamai.

Jis troško sutikti su oficialia bylos baigties versija. Troško priimti viską taip, kaip yra, ir užmiršti, ištrinti iš atminties, visiems laikams palaidoti ir laikyti užbaigtu reikalu. *Finita.*

Praėjus daugiau nei trejiems metams, jis buvo beveik su tuo susitaikęs. Ir štai... *ji.* Ta, kurios plaukai atrodė taip, lyg būtų ką tik su kažkuo permiegojusi. Ji atgaivino jo atmintį, prikėlė abejones, pažadino baimę, kuri galėjo dar kartą sugriauti jo gyvenimą visais aspektais – blogą padaryti dar blogesni.

Nė už ką, panelyte. Nors ir kokios viliojančios būtų tavo lūpos.

Vis labiau niršdamas ant Betės Kolins, jis nepaliaudamas spoksojo į baro duris. „Velniop“, tarė sau ir užtvirtindamas šį žodį stipriai trinkelėjo visureigio dureles. Tvirtu žingsniu sugrįžo prie oda apkaltų durų, atplėšė jas ir įėjo vidun.

Barmenas pakėlė akis nuo sklaidomo žurnalo ir lyg vilkas šyptelėjęs tarė:

– Nepasisekė?

Nieko jam neatsakęs ir nesulėtinęs žingsnio, Džonas priėjo prie vyro su degtuku dantyse, parodžiusio jam vidurinį pirštą, ir iš peties kirto jam į slėpsnas.

– Ji turbūt kalbėjo metaforiškai.

Džonas gulėjo ant sofos, galvą pasidėjęs ant porankio, nenusirengęs, tik nusiavęs kaubojiškus batus. Dešinėje rankoje – į krūtinę atremtas alaus butelis. Kaire laikė prie veido priglaudęs ledo kompresą.

– Kruvinasis mėnulis galėtų būti metafora daugelio dalykų, tiesa? Pasaulio pabaigos. Atpildo dienos. Armagedono. Užkeikimų ar pranašysčių apie ko nors pabaigą ir panašių siaubą keliančių įvykių. Nemanau, kad ji taip kalbėjo tiesiogine prasme.

Jis užgesino šviesą palubėje, nes ši erzino ištinsią, pamėlusią akį. Televizorius rodė kažkokią programą, bet jis nekreipė į ją dėmesio, išjungė garsą, nuo jo tvinkčiojo galvoje. Keletas ibuprofeno tablečių nesumažino skausmo, tik vertė jį patogiau įsitaisyti ant duobėmis išsėdėtos sofos.

Alus – jau antras butelis – nukliuksėjo į skrandį gan skaniai, bet atsinešto mėsainio įstengė suvalgyti tik pusę. Likučiai popierinėje pakuotėje gulėjo ant kavos staliuko krašto. Mostelėjo į juos tuščiu buteliu.

– Vaišinkis.

Šuniui davė Sargio vardą, nes šis geriausiai atitiko jo būdą. Vieną rytą susiruošęs į darbą pamatė po automobiliu kažką gulint. Jam tai buvo panašu į sutrintą brezentą gabalą, susuktą į gniužulą ir numestą kaip nereikalingą. Atidžiau išžiūrėjęs suprato, jog tai blusų sugraužtas kailis, užtrauktas ant inkščiančio skeleto.

Suklydo atnešęs iš virtuvės šiukšliadėžės gabalėlį vakarykštės picos ir prieš išvažiuodamas numetęs tam kaulų kratiniui. Vakare sugrįžęs iš darbo, rado šunėką susirangiusį ant laiptelių prie lauko durų. Dar vienas sudžiūvusios picos gabalas sutvirtino jūdviejų sandėrį. Sargis tapo Džono šunimi.

Jis atratino apleistą gyvūną nuo blogo įpročio godžiai esti maistą – įtikino, kad nebereikia griebti ir ryti nekramčius. Tad dabar gavęs leidimą Sargis mikliai sudorojo mėsainio likučius ir įsitaisė siaurame tarpelyje ant grindų tarp sofos ir staliuko. Plačiai nusižiovavęs padėjo galvą ant Džono bato.

– Į sveikatą, – palinkėjo Džonas. Atsargiai atsisėdo, nukėlė nuo sofos kojas ir perlipęs per šunį surinko nuo stalo šiukšles. Eidamas į mažulytę virtuvę, nurijo paskutinį gurkšnį alaus, sumetė viską į šiukšliadėžę, į plautuvę iš polietileno maišelio iškratė ištirpusį ledą.

Sugrįžęs į svetainę tarė:

– Žinai, išvaizda gali ir klaidinti. – Sargis nepakeldamas galvos pramerkė akis ir pažvelgė į šeimininką. – Taip, ji išties atrodė viliojančiai. Tie plaukai. Rudos akys, bet ne tokios tamsios kaip šokoladas. Šviesesnės. Kaip itin kokybiškas viskis. Graži figūra. Ne stulbinamai daili, tiesiog... graži. – Trumpam užsisvajojo prisiminęs jos gundančius baltus marškinėlius. Turėjo atsiginti to įvaizdžio. – Kaip ir sakiau – atrodė normali, bet turėjo būti visiškai kvaistelėjusi. Viskas paprasta. O gal ne kvaistelėjusi, gal nuobodžiaujanti. Ieškojo dėmesio. Norėjo nuobodžią popietę susikurti nuotyki. Tik bėda ta, kad skristi tokį kelią iš Niujorko vien tam, kad patirtum nuotyki, – visai nelogiška. – Pasitrynęs delnu sprandą, svarstė toliau: – Po tiek metų prisiminė mano pavardę. Bet tai nėra sunku. Buvis kaip peilis. Tad ji... ji...

Sargis smalsiai kilstelėjo antakius.

Džonas nusikeikė ir mostelėjo ištiestu delnu lyg kirsdamas peiliu.

– Tiek to. Ištrinkime iš atminties šią nelemtą dieną. Daugiau apie tai nė žodžio. Aišku? – Sargis vėl užsimerkė. – Gerai, sutarta.

Perėjęs siaurą trumpą koridorių, Džonas įvрто į vonios kambarį ir užsidegė šviesą virš praustuvo. Atsirėmęs į jo kraštą, palinko prie veidrodžio ir įdėmiai apžiūrėjo pamušą akį.

Didelės žalos nepadaryta, bet kaip reikės pasiaiškinti Barkeriui dėl akivaizdaus dalyvavimo muštyne?

Buvau užpultas. Įsivaizduoji? Tik išėjęs iš parduotuvės su alaus pakuote ir pakeliu bulvių traškučių...

Tas nelemtas šuo pasipainiojo po kojom ir tėsčiausi į spintos duris. Vos sprando nenusisukau. Nežmoniškai skaudėjo...

O gal geriau išvis nesirodyti jam akyse ir paskambinus pasakyti, kad susirgau? *Jaučiuosi bjauriai – kaip sudaužytas. Pasidariau kovidą testą, ir spėk, koks atsakymas?*

Barkeris tokį melą užuostų per mylią. Nusprendė gerai išsimiegoti ir rytoj iš pat ryto pažiūrėti, kaip atrodis. Tada jau galvos, kaip pasiaiškinti.

Palindo po dušu, nusiprausė. Karštas vanduo apmalšino skausmą. Stovėjo po čiurkšle, kol vanduo visai atvėso. Tada nusišluostė, užsimovė laisvus sportinius šortus ir jau žengė koridoriumi link svetainės, kai staiga jos tarpduryje išdygo grėsmingas, visą ertmę užgožiantis žmogaus siluetas ir sušuko:

– Sveikas, šikniau!

Tai buvo vyras su degtuku dantyse.